

Кметът Стамен потегли дългите си мустаци и обеща.

— Ще я наредим бабо Лалке, нека му дойде времето.

Сега беше му дошло времето. Учители и учителки обикаляха селата да дирят места. Олга си прекара ваканцията в София, не ходи никъде. Нейното място, речи, беше готово.

Сега се уреждаше работата. Кметът Стамен седеше на миндерчето у бабината Лалкина стая, а баба Лалка на ниско столче пред него и се уговаряха.

— На тебе ми е надеждата, Стамене. Те така се запознахме като че се сродихме. И с булката ти се обикнахме и с дечицата. Всички мили ми станахте. Сега ти пък се погрижи за нас.

Стамен, навел червендалестото си лице, мълчи, слуша и току тегли мустаците. От дъха му в стаичката мирише на ракия.

Олето стои в коридорчето, подслушва на вратата и от време на време гледа през ключалката.

— Аз, бабо Лалке, ти казах, че ще наредя. Но знаеш, трябва нещо на училищните да се даде... пък и за мене нещо. Знаеш такива са времената. Пуста криза... нуждаем се всички.

— То, Стамене, и аз мнся, че без нищо не ще да мине, ама нямаме. Да имаме, лесна работа.